

Z OBSAHU

Zmrtvýchvstání není mýtus..., str. 4

AIDS – nepřijemná pravda..., str. 8

Summit G 20, summit NATO, str. 12

Tradice Otců Ze starobylé velikonoční homilie

Spasitelovo umučení znamená spásu pro život člověka. Proto také chtěl za nás zemřít, abychom v něho věřili a žili navěky. Chtěl být na čas, čím jsme my, abychom dosáhli jeho věčnosti, kterou nám slíbil, a žili navždy s ním.

Právě to je milost nebeských tajemství a to je dar velikonoční, v tom je žádoucnost hlavního svátku roku a počátek všeho, co se rodí.

Proto ti, kdo se zrozením v koupeli života narodili svaté církvi, znovuzrození jako čisté děti, v nevinnosti duše jášají. Proto čistí otcové a cudné matky plodí skrze víru nesčetné mladé pokolení.

Proto září pod stromem víry z hlubin čistého pramene jas svící. Proto jsou pokřtění posvěcováni nebeskou milostí a žijí se slavným tajemstvím duchovního hodu.

Proto jediný lid, který chová svatá církve ve svém lůně, v bratrském společenství vyzývá jediného Boha v Trojici a zpívá s Prorokem žalm velikonočního svátku: *Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho.*

Jaký že je to den? Ten, který nám dal počátek života, pramen a původce světla, ano, samého Pána Ježíše Krista, neboť ten o sobě řekl: *Já jsem den, a kdo chodí ve dne, neklopýtá.* To znamená, že kdo ve všem následuje Krista, dojde v jeho stopách až k trůnu věčného světla. Vždyť také ještě za svého pozemského života za nás prosil Otce: *Otče, chci, aby tam, kde jsem já, se mnou byli také ti, kteří ve mne uvěřili; aby tak jako ty ve mně a já v tobě byli i oni v nás.*

Zpívejme velikonoční zvěst srdcem a životem

Z papežovy řeči na Zmrtvýchvstání Páně

„Slavme proto svátky... s nekvašenými chleby, to je s upřímností a životem podle pravdy.“ Tato pobídka svatého Pavla, která uzavírá krátké čtení, jež jsme před chvílí slyšeli, zaznívá ještě mocněji v kontextu Roku svatého Pavla. Drazí bratři a sestry, přijměme apoštolovu výzvu, otevřme duši Kristu zemřelému a zmrtvýchvstalému, aby nás obnovil, aby odstranil z našeho srdce jed hříchu a smrti a vlil nám životodárnou mízu Ducha svatého: život božský a věčný. Ve velikonoční sekvenci jsme v odpověď na apoštolova slova zpívali: „*Scimus Christum surrexisse a mortuis vere* – Víme, že Kristus vpravdě vstal z mrtvých.“ Ano! Právě toto je hlavní jádro našeho vyznání víry; toto vítězné zvolání nás dnes všechny

sjednocuje. A jestliže Ježíš vstal z mrtvých a je tedy živý, kdo nás kdy může od Něho odloučit? Kdo nás kdy bude moci odloučit od jeho lásky, která přemohla nenávisť a porazila smrt?

Velikonoční zvěst se šíří do světa radostným zpěvem *Alleluja*. Zpívejme jej ústy a zpívejme jej především srdcem a životem, naším „nekvašeným“ životním stylem, tj. jednoduchým, pokorným a plodným na dobré skutky. „*Surrexit Christus spes mea, precedent suos in Galileam* – Kristus, má naděje, byl vzkříšen a jde napřed do Galileje. Zmrtvýchvstalý nás předchází a provází na cestách světa. On je naše naděje, On je pravý pokoj světa. Amen.

Ra Vat

Foto: www.daylife.com



ZPRÁVY

Pondělní modlitby za papeže

Na Popeleční středu 25. 2. 2009 vyslovil biskup Jan Baxant na závěr mše svaté v litoměřické katedrále sv. Štěpána prosbu o duchovní dar pro Benedikta XVI. před jeho plánovanou apoštolskou cestou do naší vlasti.

Navrhl, aby se věřící vždy v pondělí pomodlili modlitbu vyznání víry a učinili jeden, třeba i nepatrný, sebezápor s myšlenkou na Svatého otce Benedikta XVI. a jeho velkorysé pastýřské záměry.

Litoměřická diecéze



Foto: www.stjosephs-birtley.co.uk

Súdánští křesťané stále čekají na návrat domů

Čtyři roky po mírové smlouvě súdánská vláda stále prosazuje program islamizace jihu, což brání křesťanským uprchlíkům vrátit se domů. Potvrdil to Daniel Adwok, pomocný biskup Chartúmu. Řekl, že navzdory smířlivým gestům se vláda stále snaží šířit na jihu islám a prosazuje jedinou náboženskou a kulturní identitu.

Smouva z roku 2005 navrhovala vytvořit komisi pro práva nemuslimů, ale dosud nebyla ustavena.

Biskup upozornil, že do dvou let se má konat referendum o možné nezávislosti jižního Súdánu. Dosud však není bezpečné se do jižních oblastí vracet; chybí tam také infrastruktura.

Zenit

Velikonoční vigilie v Římě

V chrámu svatého Petra sloužil papež Velikonoční vigilii, při níž také křtil a biřmoval. Obřady přenášela do celého světa televize, u nás je vysílaly stanice ČT2 a Noe.

Papež pronesl kázání o třech symbolech Velikonoční vigilie, jimiž je světlo,

voda a lidský zpěv. Řekl mj.:

Druhý symbol Velikonoční vigilie – noci křtu – je voda. Vyskytuje se v Písmu svatém, a tudíž i ve vnitřní struktuře svátosti křtu, ale ve dvou opačných významech. Jednak je tu moře, jež se jeví

Dokončení na str. 16

Spojené arabské emiráty: fatwy pod federální jurisdikci

Nejvyšší náboženský úřad země navrhuje zákon, který by měl čelit „chaosu s fatwami“, jež vydávají nekvalifikované zdroje. V Emirátech má prosadit „jednotný přístup“. Má také umožnit kontrolu zdrojů a informovaný přístup.

V poslední době nastal zmatek v tom, jaká náboženská pravidla mají platit a v některých případech se prosazovaly radikální názory, jež jsou v rozporu s právem „šaría“. Smyslem zákona je zabránit chaotickým fatwám, ať už jsou vyhlašovány v mešitách, novinách nebo dalších médiích. Má je kontrolovat komise učenců ze všech sedmi emirátů.

Becket Fund

Každý desátý Číňan je křesťanem

V Číně se projevuje „náboženský hlad“, vzniklý po opuštění marxismu. Nejrychleji roste křesťanství: křesťanů je už 100 milionů, což je více než členů komunistické strany (74 milionů). V Pekingu tvoří křesťanskou obec mladí, úspěšní lidé – např. bankovní a hoteloví zaměstnanci. V době přechodu od plánované k tržní ekonomice hledají lidé společenství v křesťanských skupinách.

Kathnet

Itálie: oběti zemětřesení slavily bohoslužby pod širým nebem

Nedělní bohoslužby se v Aquile a jejím okolí slavily v improvizovaných kaplích a stanových městečkách; v těch žije na 40.000 lidí. Jeden z přeživších řekl: „Nejsou to opravdové svátky. Zbyla nám jen víra.“

Jeden z františkánů, kteří zde zpovídali, řekl, že přeživší potřebují nejen hmotnou podporu, ale i obnovu své víry, která byla vystavena těžké zkoušce. Papež jim zaslal zvláštní pozdrav.

Telegraph

ZPRÁVY

Svatý stolec proti rezoluci o hanobení náboženství

Svatý stolec se staví proti rezoluci OSN o hanobení náboženství. Arcibiskup Silvano Tomasi vysvětlil, že v Radě OSN pro lidská práva byla schválena tato rezoluce předložená Pákistánem jménem Organizace islámské konference, jež sice vyjadřuje znepokojení nad častým hanobením náboženství, ale zmiňuje se pouze o islámu. Přitom odhadem 200 milionů křesťanů žije v obtížných podmínkách, protože je diskriminují právní i kulturní struktury. Křesťané jsou navíc diskriminováni i ve státech, kde mají většinu.

Arcibiskup konstatoval, že v současné době je nejčastější diskriminovanou skupinou křesťanské společenství. Proto je třeba koncept „hanobení náboženství“ vyjasnit tak, aby nemohl podpořit současné zákony proti rouhání, jež některé

státy používají k útokům, často násilným, proti náboženským menšinám. Tak je tomu právě v Pákistánu, kde stoupá počet obětí odsouzených k trestu smrti nebo doživotnímu vězení kvůli „urážce koránu“. Tento trend vede k radikální islamizaci.

Podle arcibiskupa Tomasiho je třeba najít zdravou rovnováhu mezi svobodou jednotlivce a úctou k cítění jiných; cestou k tomu je přijetí základních principů náboženské svobody.

VIS

AKTUALIZACE:

Rada rezoluci přijala navzdory protestům 180 nevládních organizací z 50 zemí a zvláštní petici. V té se mj. říká: „Lidská práva mají chránit lidi, ne ideje.“

Senegal: dakarský arcibiskup kritizuje západní média

Kardinál Theodore-Adrien Sarr, dakarský arcibiskup, kritizoval jednostranné zpravodajství západních médií o papežské návštěvě v Africe. „Bylo toho tolik krásného a důležitého, o čem bylo třeba informovat,“ řekl kardinál, „ale některým šlo jen o polemiku, nota bene nafouknutou. Je stále důležitější, aby si Západ uvědomil, že není jen on nositelem pravdy, že i jiní mají své názory a ideje.“

V rozhovoru pro vatikánský rozhlas kardinál řekl, že v Senegalenu bojují proti AIDS křesťané a muslimové společně. Zkušenost ukazuje, že kondomy nejsou jedinou zbraní proti HIV. „Na žádost

prezidenta společně kážeme abstinenci a věrnost. Je-li dnes počet nakažených v Senegalenu nízký, je to také proto, že náboženská společenství kladou důraz na mravné chování. [...] V některých zemích Afriky je tato pozice horší, protože jsou tam jiné zvyky. Ale Afrika je rozmanitá, a jsou tu společnosti, které znají pojem zdrženlivosti a věrnosti,“ dodal.

„Papež nám zjevně chtěl připomenout, že je lepší, když myslíme sami za sebe. Máme žít evangelium a jeho hodnoty a sami je šířit. Náš pohled a náš způsob jednání je účinný, i když neodpovídá tomu, co nám jiní navrhuje.“

Kathnet

Rusko: ministerstvo spravedlnosti schválilo omezení náboženství

Patriarcha Kiril podpořil „tradiční náboženství Ruska“ – ruské pravoslávie, islám, judaismus a buddhismus. Opatření je namířeno proti katolíkům, evangelikálům a dalším skupinám. Odborníci ministerstva vyhlásili opatření, jímž jmenovali za hlavu příslušné komise specialistu na sekty, Alexandra Dvorkina.

V komisi jsou pouze zástupci „tradičních náboženství“. „Netradiční náboženství“ Dvorkin označil za „pseudonáboženské kriminální a extrémistické struktury“.

Je to vítězství patriarchy Kirila, který se snaží vytlačit jiná náboženství už od konce devadesátých let.

Becket Fund

USA: Obama proti životu

Američtí ochránci života se na poslední chvíli dozvěděli, že na Zelený čtvrtek má prezident Obama zrušit vyhlášku, podle níž může zdravotnický personál uplatnit výhradu svědomí v případech ochrany života – *conscience protecting regulation*.

Obamova vláda tento krok utajila a tak obešla povinnost poskytnout veřejnosti lhůtu, v níž se může vyjádřit. Upozornil na to až profesor princetonské univerzity dr. George na stanici EWTN.

Kancelář Bílého domu již potvrdila, že dostává záplavu „červených dopisů“, tj. červených obálek bez obsahu, což symbolizuje nevyplněný příslib života. V pondělí večer našeho času jich bylo už přes 2 miliony.

HLI New York, WND

Oslavy Velikonoc v Iráku letos klidnější

Po mnohaletých konfliktech a obtížích proběhly letošní oslavy Velikonoc v Iráku v klidnější atmosféře. Podle agentury *Asia-news* byly farnosti plné věřících, kteří tak projeví větší důvěru v bezpečnost země.

Napětí se v Bagdádu objevilo na Zelený čtvrtek, 9. dubna. Na toto datum totiž připadá výročí pádu režimu Saddáma Husseina. Exploze si vyžádaly i několik obětí na životech. Chaldejský patriarcha Babylonie, kardinál Emmanuel III. Delly během obřadů Zeleného čtvrtku věřící vyzval, aby přemohli strach a důvěřovali policii. Podle svědectví mosulského kněze se na 80 % křesťanů vrátilo nehledě na to, že irácká metropole je centrem únosů a násilí, především na kněžích a řeholnicích.

Klidněji je také v Basře, kde proběhla setkání mezi katolíky, pravoslavnými a protestanty. K Velikonocům katolíkům v zemi popřál také irácký prezident Talabání, který jim poděkoval za jejich dvou tisícileté úsilí. Mimoto křesťany požádal, aby byli věrní tomu, co hlásal Ježíš Kristus a zasadili tak do irácké společnosti principy tolerance, bratrství, míru a spravedlnosti, jež jsou nezbytné pro vybudování demokratického Iráku, který bude respektovat práva všech.

RaVat

ZE ŽIVOTA CÍRKVE



Foto: travel.webshots.com

Zmrtvýchvstání není mýtus, ale jedinečná událost

Poselství Benedikta XVI. *Urbi et Orbi*

Na Boží hod velikonoční slavil Benedikt XVI. mši svatou na náměstí svatého Petra za účasti asi 50 tisíc lidí. V poledne pak z centrální loggie baziliky svatého Petra před přibližně 150 tisíci poutníky, kteří se mezitím shromáždili na náměstí, pronesl tradiční velikonoční poselství *Urbi et Orbi*.

Draží bratři a sestry v Římě a na celém světě!

Vám všem chci ze srdce adresovat velikonoční blahopřání, které svatý Augustin formuloval slovy: „*Resurrectio Domini, spes nostra* – zmrtvýchvstání Páně je naší nadějí“ (Augustin, Promluva 261,1). Tímto tvrzením onen velký biskup vysvětloval svým věřícím, že Ježíš vstal z mrtvých, abychom my – přesto, že smrt je naším údělem – nepodléhali zoufalství a nemysleli si, že smrtí

se život naprosto končí; Kristus vstal z mrtvých, aby nám dal naději (*ibid.*).

Život vítězí nad smrtí

Jednou z otázek, které nejvíce člověka trápí, je skutečně právě tato: co je po smrti? Na tuto záhadu nám dnešní slavnost umožňuje odpovědět, že smrt nemá poslední slovo, protože nakonec triumfuje Život. Tato naše jistota se zakládá nikoli na běžném lidském rozumování, ale na historickém faktu víry:

Ježíš Kristus, ukřižovaný a pohřbený, vstal z mrtvých ve svém oslaveném těle. Ježíš vstal z mrtvých, abychom i my ve víře v Něho mohli mít život věčný. Tato zvěst je jádrem evangelního poselství. Mocně ji hlásá svatý Pavel: „Jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra!“ A dodává: „Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí“ (1 Kor 15,14.19). Jitro zmrtvýchvstání odívá svět novou nadějí; tímto dnem začalo naše zmrtvýchvstání, poněvadž Pascha není pouhý dějinný okamžik, ale počátek nového stavu: Ježíš vstal z mrtvých ne proto, aby v srdcích Jeho učedníků zůstávala živá vzpomínka na Něj, nýbrž proto, aby On sám v nás žil a abychom

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

v Něm už nyní mohli zakoušet radost života věčného.

Zmrtvýchvstání proto není teorie, ale historická skutečnost zjevená člověkem Ježíšem Kristem skrze Jeho „paschu“, Jeho „přejítí“, které otevřelo „novou cestu“ mezi zemí a Nebem (srov. Žid 10,20). Není to mýtus, ani sen, není to víze, ani utopie, není to pohádka, ale jedinečná a neopakovatelná událost: Ježíš Nazaretský, Mariin Syn, který byl v pátek při západu slunce sňat z kříže a pohřben, vítězně opustil hrob. Ráno prvního dne po sobotě totiž Petr a Jan našli prázdný hrob. Magdaléna a ostatní ženy potkaly Ježíše zmrtvýchvstalého; rozpoznali Ho také dva učedníci z Emauz při lámání chleba; večer se Zmrtvýchvstalý ukázal apoštolům ve večeřadle a potom mnoha dalším učedníkům v Galileji.



Foto: www.epochtimes.de

Zmrtvýchvstání nás vytrhuje z prázdnoty

Zvěst o zmrtvýchvstání Páně osvěcuje temné zóny světa, ve kterém žijeme. Mám na mysli hlavně materialismus a nihilismus, tedy takové vidění světa, které neumí transcendovat to, co lze experimentálně konstatovat, a bezútešně se hroutí do pocitu prázdnoty, která je prý definitivním přístavem lidské existence. Faktem je, že kdyby Kristus nevstal z mrtvých, „prázdnota“ by musela mít převahu. Pokud odstraníme Krista a Jeho zmrtvýchvstání, nemá člověk východisko a každá jeho naděje zůstane iluzí. Právě dnes však mocně zní zvěst o Pánově zmrtvýchvstání, která je odpovědí na opakovanou otázku skeptiků, kterou přináší také biblická kniha Kazatel: „Je něco, o čem lze říci: »Hleď, to je cosi nového«?“ (Kaz 1,10). Ano, odpovídáme: velikonoční jitra učinilo novým všechno. *Mors et vita duello confluxere mirando: dux vitae mortuus regnat vivus* – Střetli se v divném souboji život

a smrt. Je po boji. Ten, který zemřel, z mrtvých vstal, aby nám věčně kraloval. Toto je novost! Novost, která mění existenci každého, kdo ji přijímá, jako se stalo v životě svatých. Tak, jak tomu je například u svatého Pavla.

Mnohokrát jsme v souvislosti s Rokem svatého Pavla měli příležitost rozjímat o zkušenosti, kterou tento velký apoštol prožil. Šavel z Tarsu, zapřísáhlý nepřítel křesťanů, potkal cestou do Damašku zmrtvýchvstalého Krista, který ho „uchvátil“. Pokračování známe. V Pavlovi došlo k tomu, co později sám popíše v listu Korinťanům: „Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pomínulo, nové nastoupilo“ (2 Kor 5,17). Pohledme na postavu tohoto velkého evangelizátora, který v odvážném apoštolském nadšení přinesl evangelium mnoha národům tehdejšího světa. Jeho učení a příklad ať jsou pro nás pobídkou, abychom Pána Ježíše hledali. Aby nás osmělily důvě-

řovat Mu, neboť pocit prázdnoty, který infikuje lidstvo, byl již přemožen světlem a nadějí, jež plynou ze zmrtvýchvstání. Nyní se stala pravdivými slova žalmu: „ani tma ti nebude tmavá, noc jako den se rozjasní“ (139,12). Není to již prázdnota, která všechno obestírá, nýbrž láskyplná přítomnost Boha. Ba co více, dokonce i království smrti bylo osvobozeno, protože až do „podsvětí“ dorazilo Slovo života, nesené vanutím Ducha (v. 8).

Spravedlností a pravdou bojujme proti zlu

Ačkoli je pravdou, že smrt už nemá vládu nad člověkem a světem, přesto zůstává ještě mnoho, příliš mnoho znamená jejího dávného panství. Ačkoli Kristus svou Paschou vytrhnul kořen zla, přesto potřebuje lidi, kteří Mu kdykoliv a kdekoliv budou pomáhat potvrzovat Jeho vítězství pomocí jeho vlastních zbraní: zbraní spravedlnosti a pravdy, milosrdenství, odpuštění a lásky. Tuto zvěst jsem chtěl přinést na africký kontinent během nedávné apoštolské cesty do Kamerunu a Angoly, kde jsem byl přijat s velkým nadšením a ochotou naslouchat. Afrika totiž nezměrně trpí v důsledku neustávajících krutých a často zapomenutých konfliktů, které rozdírají a kterými krvácí její různé národy a také v důsledku rostoucího

Zmrtvýchvstání není teorie, ale historická skutečnost zjevená člověkem Ježíšem Kristem skrze Jeho „paschu“, Jeho „přejítí“, které otevřelo „novou cestu“ mezi zemí a Nebem. Není to mýtus, ani sen, není to víze, ani utopie, není to pohádka, ale jedinečná a neopakovatelná událost: Ježíš Nazaretský, Mariin Syn, který byl v pátek při západu slunce sňat z kříže a pohřben, vítězně opustil hrob.

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

počtu jejích synů a dcer, kteří se stávají oběťmi hladu, bídy a nemoci. Tutěž zvěst budu mocně opakovat ve Svaté zemi, kam se s radostí vydám za několik týdnů. Obtížné, ale nezbytné smíření, které je předpokladem budoucnosti založené na společné bezpečnosti a mírovém soužití, nebude možné uskutečnit jinak než opakovanými, vytrvalými a upřímnými snahami o vyřešení izraelsko-palestinského konfliktu. Ze Svaté země se pohled šíří na sousední země Blízkého východu, na celý svět. V době globálního nedostatku potravy, nepořádku ve finančním sektoru, staré i nové chudoby, znepokojujících klimatických změn, násilí a bídy, jež nutí

mnohé opouštět vlastní zemi a hledat méně nejisté podmínky k přežití, vzhledem ke stále hrozícímu terorismu a rostoucímu strachu před nejistým zítřkem je naléhavě nutné objevovat perspektivy, schopné poskytovat naději. Nikdo ať se nedrží zpátky v tomto pokojném zápasu, započatém Paschou Krista, jenž – znovu opakují – hledá muže a ženy, kteří mu pomohou potvrdit Jeho vítězství pomocí stejných zbraní spravedlnosti a pravdy, milosrdenství, odpuštění a lásky.

Resurrectio Domini, spes nostra! Zmrtvýchvstání Krista je naše naděje! Právě to dnes Církev s radostí hlásá: zvěstuje naději, kterou Bůh zmrtvýchvstáním Ježíše

Nikdo ať se nedrží zpátky v tomto pokojném zápasu, započatém Paschou Krista, jenž hledá muže a ženy, kteří mu pomohou potvrdit Jeho vítězství pomocí stejných zbraní spravedlnosti a pravdy, milosrdenství, odpuštění a lásky.

Krista učinil pevnou a nepřemožitelnou; předává naději, kterou nosí v srdci a chce ji sdílet se všemi všude, zejména tam, kde křesťané trpí pronásledováním z důvodů své víry a nasazení pro věc spravedlnosti a pokoje; vyzývá naději schopnou vzbuzovat odvahu dobra i tehdy a právě tehdy, když něco stojí. Dnes Církev opěvuje „den, který učinil Pán“ a vybízí k radosti. Dnes se Církev modlí, prosí Marii, Hvězdu naděje, aby vedla lidstvo k bezpečnému přístavu spásy, kterým je srdce Kristovo, Velikonoční oběť, Beránek, který „vykoupil svět“, Nevinný, který nás hříšníky smířil s Otcem“. Jemu, vítěznému Králi, Jemu ukřižovanému a vzkříšenému, s radostí provoláváme slávu zpěvem našeho *Alleluja!*

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
RaVat; (mezititulky redakce)*

Pojďte ke mně všichni

Pán na sebe vzal podobu člověka a trpěl místo trpícího, dal se spoutat místo zajatce a odsoudit místo viníka. Byl pohřben místo pohřbeného, ale vstal z mrtvých a mocným hlasem zvolal: *Kdo mě odsoudí? Ať přistoupí ke mně.* Já jsem odsouzeného osvobodil, já jsem vrátil život mrtvému, já jsem vzkřísil pohřbeného. Já jsem Kristus, ten, který zničil smrt.

Pojďte tedy, lidé všech národů, svázaní hříchy, a přijměte odpuštění hříchů. Vždyť já jsem vaše odpuštění, já jsem spasitelná velikonoční oběť, já jsem beránek za vás obětovaný. Já jsem vaše očistění a váš život; já jsem světlo a vaše spása. Já jsem váš král. Pozvednu vás do nebeských výšin, vzkřísím vás k životu a ukáži vám Otce, jenž je na nebesích; svou pravici vás znovu pozvednu.

*Z velikonoční homilie
biskupa Melitona ze Sard (II. stol.)*

Michelangelův Zmrtvýchvstálý Kristus

Foto: www.eurosnaps.com



POHLED Z ŘÍMA

Letos Kristus umíral v Abruzzách

Střední Itálii zasáhlo ničivé zemětřesení

Když nás v noci probudilo podivné cloumání postelí, dobře jsme věděli, co se děje. Zemětřesení jsme zažili v Římě několikrát. Žádné ale nebylo tak silné. Proto ta nejistota, zda se tentokrát nemáme bát i my, přestože část Říma, kde bydlíme, leží na bahnitěm podloží, takže okolní zemětřesení k nám většinou dolehne jen jako mírné echo.

Pár minut nejistoty. Je půl čtvrté ráno. Čekáme, než v televizi ukáží, kde bylo epicentrum. Pokud bylo blízko Říma, je čeho se bát, protože seismické otřesy se zpravidla opakují a příští by mohly být silnější. Konečně se na teletextu objevily první informace. Epicentrum je v Abruzzách. Můžeme tedy klidně spát, je to asi sto kilometrů odtud. Když se ale Řím otřásl tak silně, co se muselo dít v Abruzzách a v hlavním městě regionu, v Aquile? My jsme v bezpečí, ale tam se lidem hroutily střechy nad hlavou. Chvilku umírání, bezradného volání o pomoc stovek, tisíců lidí. Právě teď. Víme už, jak to vypadá. Do paměti se vryl obraz 27 malých bílých rakví, z pohřbu dětí, které před téměř sedmi lety zahynuly v troskách školy v Molise. Vesnice a města zasažená přírodní katastrofou jsou nám tentokrát ještě bližší.

Abruzzo jsou pro Římany malý ráj. Stačí hodina jízdy po malebné autostrádě a ocitnete se dva tisíce metrů nad mořem, na sněhu. Epicentrum bylo přímo v místech našeho oblíbeného sjezdu z dálnice. Aquila je krásné historické město, významně zapsané také v dějinách křesťanství. Najdeme v ní hrob svatého Bernardina Sienského. A v Aquile byl pochován



Aquila den poté

Foto: www.telegraph.co.uk

také Celestin V., papež-poustevník z konce třináctého století, s nímž se spojily velké naděje na obnovu středověké Církve. Naděje nanaplněné, protože Celestin V. se nechal zastrašit, podlehl tlaku kritiky a na Petrův stolec rezignoval.

Tak začal Svatý týden v Římě.

V posledních dnech se stalo mnoho věcí, které by si zasloužily fejeton. Nicméně všechny „pohledy z Říma“ byly po celý svatý týden obráceny k sousedním Abruzzám. I papež, jako primas Itálie, byl se svou Církví. Přislíbil, že se na místo tragédie vydá, jakmile to jen bude možné, a zvláštní dispens povolil, aby se pohřeb obětí konal na Velký pátek.

Letos právě tam pro nás umíral Kristus. Cítili jsme hrůzu smrti. Přecházela

na dotek blízko. Vzbudila nás k ránu. Byla s námi, když jsme znovu uléhali a s nejistotou hleděli na strop nad námi. Zemětřesení učí všechny pokoře. Věřící, stejně jako vědce, kteří nedokáží předvídat další otřesy.

Ale je tu ještě druhý aspekt celé události. Itálie se na těch několik dní změnila k nepoznání. Chaos, svévole i chytračení ustoupily. Italové opět ukázali své nejlepší stránky. Na pomoc spěchali všichni, včetně vatikánských hasičů. Nemocnice musely už po několika hodinách odmítnat další dárce krve. Berlusconi mohl hrdě rezignovat na zahraniční pomoc. Věděl, že v tak mimořádných okolnostech může na Italy spoléhat. Itálie si poradí sama.

Krzysztof Bronk



Krzysztof Bronk

Po celý Svatý týden byly všechny „pohledy z Říma“ obráceny k sousedním Abruzzám. Zemětřesení učí pokoře všechny. Věřící, stejně jako vědce, kteří nedokáží předvídat další otřesy.

HNUTÍ PRO ŽIVOT



Foto: cache.daylife.com

AIDS – nepříjemná pravda nebo ideologická zaslepenost?

K papežovým slovům o boji s AIDS

Ve všech sdělovacích prostředcích proběhla zpráva, podle níž papež Benedikt XVI. při nedávné návštěvě Afriky prohlásil, že problém AIDS nelze řešit pomocí prezervativů, protože jejich používání tragédií naopak zhoršuje.

Belgičtí poslanci v této souvislosti žádají vládu, aby odsoudila papežova slova jako nebezpečná a nezodpovědná. Papeže oficiálně kritizovala také Francie, Německo či agentura UNAIDS (Program OSN pro boj proti viru HIV a nemoci AIDS). Kondomy podle nich představují základní způsob ochrany proti šíření viru HIV.

U nás se oficiálně vláda nevyjádřila, pouze mediální svět byl na chvíli zahlcen monotónní písničkou, aby snad lid nezapochyboval. Dokonce i některá katolická média se k problému vyjádřila raději jen prostřednictvím anket. O serióznější diskusi, v níž by se někdo zkusil zamyslet nad důvody, které papeže k prohlášení vedly, se prakticky nikdo nepokusil.

Zažité představy

Oficiální představa o boji s nemocí AIDS vychází ze tří bodů: (I.) prezervativ je účinný, (II.) lidé nejsou schopni se

ovládat a (III.) lidská sexualita je degradována pouze na smysly. Asi by nebylo na škodu se nad jednotlivými body zamyslet.



Radim Ucháč

Realita hovoří zcela jasně – prezervativy nejsou řešením. Lze se papeži divit, že realitu respektuje? Papež se nesnaží za každou cenu zalíbit médiím a na rozdíl i od mnoha z nás jednoznačně o těchto otázkách mluví.

HNUTÍ PRO ŽIVOT

Pravděpodobnost otěhotnění žen, jejichž partneři používají vždy prezervativ

| Čas | Pravděpodobnost otěhotnění* |
|--------|-----------------------------|
| 1 rok | 15%** |
| 2 roky | 28% |
| 3 roky | 39% |
| 4 roky | 48% |
| 5 let | 56% |
| 10 let | 80% |

* Míra selhání prezervativů počítána podle $1-(1-f)^{n}$, kde f je rovno míře selhání (0,14) a n je rovno počtu roků.

** Pearl index (PI) Počet neplánovaných těhotenství při používání metody na 100 žen za rok. PI – míra selhání – je u prezervativů udáván v míře 5–15, pro hormonální antikoncepci 0.2–1 a pro přirozené metody 2.2–2.9.

I. Účinnost prezervativů

Pokud se budeme bavit se studenty v ulicích, když vybírají peníze pro nemocné AIDS, nebo se budeme ptát gynekologů, jak prezervativ chrání před pohlavními chorobami, budou se zaklínat jeho spolehlivostí. Když se však těchto lékařů zeptáme, zda by jako ochranu před otěhotněním doporučovali hormonální antikoncepci nebo prezervativ, vysvětlí nám, že samozřejmě hormonální antikoncepci, protože prezervativ je nespolehlivý.

Reálná spolehlivost kondomu se udává v rozmezí od 5 do 15 %, někdy i horší (uživatelský Pearl index je 15, tedy patnáct žen ze sta do roka otěhotní). Za pět let to je 50 % a za deset let výhradního používání prezervativu máme 80 procentní šanci na otěhotnění. Ale otěhotnět lze pouze několik dní v měsíci, zatímco virus HIV lze chytit kterýkoli den.

Ano je pravda, že prezervativ významně snižuje riziko nákazy, ale je toto snížení dostatečné? Je opravdu rozumné obětovat 15 lidí ze sta a doporučovat prezervativ jako „bezpečnější ochranu“? Existuje jiné potěšení nebo jednání, kde by společnost a státní orgány tolerovaly tak vysoké riziko smrti? Není to problémem ideologie,

kteřá zavírá oči, aby nemusela uznat, že papež se svým apelem na věrnost a humanizaci sexuality je mnohem racionálnější než utopický sebeklam?

Řešení je známo, ale je nepohodlné

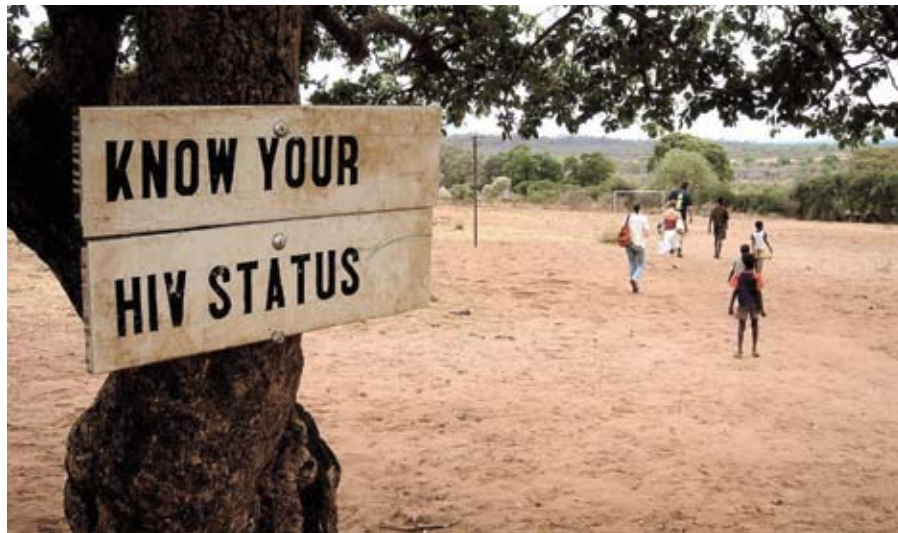
Reálné ovoce účinnosti rozdávání prezervativů oproti řešení navrženému katolickou církví vidíme jasně na Filipínách a Thajsku. Kombinace prezervativů s pocitem bezpečí mění chování

lidí a stává se smrtícím koktejlem – jak exploze nakažených jasně demonstruje. Zároveň není pravda, že by se nevědělo, jak bojovat s AIDS. Ale řešení, které se nabízí a které se reálně osvědčilo, není žádoucí, a proto se o něm mimo odborné kruhy mlčí. Lidé by se naučili ovládat a nenechali se tak snadno manipulovat ani v dalších oblastech.

V roce 1987 bylo v Thajsku 112 případů AIDS, na Filipínách 135 případů. Thajsko se rozhodlo aplikovat stoprocentní kondomový program a ten se úspěšně realizoval. Na Filipínách se vláda rozhodla pro program propagující předmanželskou zdrženlivost a věrnost v manželství bez jakékoli propagace prezervativů. V roce 1999 bylo v Thajsku přes 700 tisíc nakažených, zatímco na Filipínách to bylo okolo jednoho tisíce případů. Populace na Filipínách je přitom o 30 % větší! Poměr nakažených osob je dnes 11 tisíc oproti 880 tisícům. Podobným případem je například Uganda. Statistiky pocházejí z OSN z agentury UNAIDS (www.unaids.org), která se však poslušně připojila k protestům proti papežovým slovům.

Realita hovoří zcela jasně – prezervativy nejsou řešením. Lze se papeži divit, že realitu respektuje? Papež se nesnaží za každou cenu zalíbit médiím a na rozdíl i od mnoha z nás jednoznačně o těchto otázkách mluví. Není jedno, jestli zbytečně zemře 800 tisíc lidí nebo nezemře. A to se bavíme o jediné zemi a ne o celé Africe a Asii.

Foto: www.digitjournal.com



HNUTÍ PRO ŽIVOT



Foto: doctorswithoutborders.org

Upřímná snaha, nebo zrůdná vypočítavost?

Proč ale o tom zainteresovaní a ti, kdo mají moc, mlčí? Kdo ví. Možná pro nemalé peníze, které se v celé agendě točí. Možná kvůli současné hédonistické ideologii, která laciný sex povýšila nade vše a učinila z lidí snadno ovladatelné slabochy. Možná strach z populačního růstu v Africe vede i k obavám, že by Západ ztratil moc a AIDS se tak trochu hodí, aby populaci zredukoval. Že je to zrůdné? Jistě, ale copak se ve 20. století v hlavách vůdců nevyonořilo málo zrůdností?

II. Jsou lidé schopni se ovládat?

Otázka řešení nemoci AIDS není jen o technice, ale souvisí s hlubším pohledem na člověka. Je svobodný, zodpovědný, ovládající své touhy za vyššími cíli, nebo je jako zvíře spoutané svými vášněmi a tužbami svého těla?

Na jedné straně se dnes adoruje tzv. svoboda, která se zaměřuje se spontánností vycházející z pudů a vášní. Pudy, geny a podprahové vnímání jsou ty veličiny, které prý určují osud člověka. Spontánnost ale není svoboda, je to naopak otroctví vášni. Pouze zvířata jednají plně spontánně. Člověk ale není zvíře, není jen břicho a mozek složený z atomů, které nemají svobodu a jsou podřízeny přírodním zákonům. Každý z nás svobodu

zakouší, proto tato ideologie redukující člověka jen na maso a chytré zvíře asi nebude ta pravá.

Nejde jen o prezervativy, jde o celý koncept moderní společnosti. Materialismus není neutrální ideologie. Je to mocný nástroj na ovládnutí davů pomocí hesla „chléb a hry“. Lenin to vystihl slovy „Dáme mládeži zelenou (v oblasti sexuální) a oni nám padnou k nohám jako shnilé ovoce...“ Lidé, kteří praktický materialismus přijmou, se pak takovými stávají a jsou lehce ovladatelní. Lidem zotročeným vášněmi se lépe prodává zboží, lépe se roztáčí ekonomika, lépe se mohou ždímat, lépe se při volbách voliči uplácí. Cena za to je ale strašná – kvůli krátkodobému zisku rozklad společnosti a degradace člověka na zvíře.

Člověk opravdu může na úroveň zvířete klesnout a nemusí rozum a svo-

vodu rozvíjet. I v intimním životě se může zbavit odpovědnosti za své jednání nákupem antikoncepce a žít mnohem lehčí, ale i plošší život. Hřích vždy krátkodobě situaci zjednoduší. I otroctví je lehčí než život svobodného člověka a mnoho lidí se s takovým pohodlným životem spokojí.

Pravá svoboda, kde se člověk řídí světlým rozumem, ovládá se a je zodpovědný, se proto dnes popírá jako iluze. Když se člověk naučí vládnout svému tělu, není už lehce manipulovatelný. Přestává slyšet na hesla „nevaž se, odvaž se“, „chci to teď hned“, „není proč čekat“. Člověk používá rozum, aby rozlišil, co mu prospívá a co mu škodí a silnou vůlí je schopen svůj rozum uposlechnout. Proto jsou katolíci nejhorší cílovou skupinou pro reklamní agentury.

Lidská sexualita v kontextu života svobodného člověka není jen o sterilních vášních a technice jak se vyhnout následkům, ale má mnohem krásnější a důstojnější cíl, než nám podsouvají oficiální ideologové. Člověku schopnému svou sexualitu ovládat, podřídit rozum, slouží ke sjednocování a budování hlubokého vztahu a samozřejmě i k plazení dětí.

III. Humanizace lidské sexuality

Proto se papež nespokojil jen s technickým posuzováním prezervativů a nemocí AIDS. Mluvil o nutnosti nové humanizace celé lidské sexuality jako podmínky řešení problému. Je známo, že katolická církev, dnes již jako jediná, odmítá bez výjimek antikoncepci. Škoda, že se tak málo vysvětluje proč. Nedávno mi jeden přítel říkal, že se za celý život do

„Domnívám se, že je tomu právě naopak. Katolická církev je nejefektivnější a nejkonkrétnější, pokud jde o přístup k této tragédii a to ve dvojím směru. Tuto tragédii totiž nelze překonat penězi, nelze ji vyřešit rozdáváním prezervativů. Tím naopak problémy narůstají. Řešení musí postupovat dvojím směrem. Jednak konkrétní pomocí nemocným a trpícím, kterou v Africe poskytuje mnoho řeholnic a dobrovolníků [...]. Církev se snaží působit také na vnitřní proměnu člověka, zejména pokud jde o humanizaci sexuality. Toto dvojí řešení, tedy obnova člověka a jeho vztahu k vlastnímu tělu a soucítění s trpícími, je jedinou správnou odpovědí, kterou Církev nabízí, a za to je třeba všem řeholním sestrám a dobrovolníkům poděkovat.“ (Benedikt XVI.)

HNUTÍ PRO ŽIVOT

Počty nakažených AIDS/HIV

| | Filipíny (82 mil.) | Thajsko (66 mil.) |
|------|--------------------|-------------------|
| 1987 | 135 | 112 |
| 1999 | 1 005 | 755 000 |
| 2009 | 11 000 | 880 000 |

V roce 1991 nastartoval ministr zdravotnictví Thajska pan Viravedya tzv. program 100% použití prezervativů. Tato iniciativa byla obecně přijata a prezervativy se nabízely v supermarketech, barech, nevěstincích a na různých dalších veřejných místech.

Podobné nátlaky byly provedeny i na Filipíny, aby se i tento stát ujal reklamy a rozprodávání prezervativů, ale tam tomu bylo zabráněno kvůli rozhodnému veřejnému kladení odporu ze strany katolické církve. Naopak se tam rozjel program „Filipíny bez AIDS“ založený pouze na čistotě a abstinenci. Zdroj: www.unaids.org

svých 70 let nesetkal s nikým, kdo by nauku o předávání života opakovanou stále v encyklikách žil a zároveň ji byl schopen druhým přiblížit.

Jednota, nebo rozdělení

Důvod pro odmítání antikoncepce je v podstatě jednoduchý – je jím plná jednota. Jednota, která předpokládá, že muž i žena mají stejnou důstojnost, že jejich přátelství je vede ke sjednocení v plnosti.

Plnost znamená bezvýhradné odevzdání jednoho druhému, protože ničeho menšího není člověk hoden a ponižovalo by ho to a tím i zraňovalo jeho nebo toho druhého. Bezvýhradné odevzdání má svůj společenský rozměr, proto si oba veřejně slibují věrnost. Bezvýhradné vzájemné darování není možné omezit časem a rozvod je tudíž zlem zraňujícím oba do nehlubšího nitra. Bezvýhradné vzájemné darování se ale týká i jejich těl, kde při intimním styku je souznění jak duševní, tak tělesné. Manželský život je tak obrazem vnitřního života Nejsvětější Trojice, a i zde vzájemné poznávání a plné darování ústí do vzniku třetí osoby – dítěte, jež je zhmotněním vztahu a jednoty obou dvou. A i když manželé spolu žijí v neplodném období, odevzdávají se jeden druhému plně a tento zvolený prostředek nazahrnuje úmysl druhému něco odepřít. Proto přirozené metody nejsou „katolickou antikoncepcí“. Bůh dal v podobě periodické neplodnosti i přirozený nástroj, jak bez lži v jednání určit počet

děti, neboť smyslem je zplodit děti pro nebe a ne je nechat bez výchovy.

Není ale možné, aby plnost odevzdání, která se zde uskutečňuje i v tělesné rovině, byla zničena úmyslem něco odepřít: tuto část svého těla ti nechci dát. Není podstatná metoda ani účinnost. Podstatný je úmysl – nedarovat se v konkrétním okamžiku cele. Do jednání se vkrádá lež – nejedná se o plné darování ani o plnou jednotu, i když „řeči těla“ to předstíráme. Tato lež postupně rozleptává vztah a začíná se počítat – kdo dal víc a kdo víc ze vztahu vzal, nastává rivalita a boj. Polibek je krásným symbolem jednoty a předávání dechu života, ale pokud

by se manželé líbali přes igelit, nestal by se symbolem odcizení?

Není náhodou, že počty rozvodů začínají explozi právě s masivním nástupem antikoncepce. Odmítání zasívaně v tak intimní oblasti lidského soužití ústí v nedůvěru a promítá se do celého života, včetně následujícího odmítání nečekaně počatých dětí – dítě je vnímáno jako chyba. Sobectví umocněné touhou po laciné rozkoši je hnacím motorem problému promiskuity, AIDS, prostituce, pornografie, potratů, rozvodů atd. Proto antikoncepce nepomáhá vztahům ani společnosti. Církev ji odmítá, protože odmítá degradaci člověka na chytré zvíře.

Chtít od života víc

Problém AIDS není jen o utrpení těch, kteří již onemocněli a o tom, jak se technicky vyhnout nákaze. AIDS je obrazem a varováním pro celou naši společnost, kde otroctví nahradilo svobodu, lidská sexualita klesla na zvířecí, místo, kde se předával život, se stalo místem, kde vítězí sobectví a smrt.

Církev hájí důstojnost člověka, hájí i důstojnost a plnost krásy intimního života a vztahů a chrání svým učením člověka před zraněním. Proto se nepodbíjí v této tak citlivé oblasti, ale nabízí každému, aby žil svůj život naplno a nebál se chtít od života více než jen ubohou náhražku.

*Radim Ucháč
Hnutí Pro život ČR*

Foto: blog.case.edu



Z POLITIKY



Foto: ekonomika.ihned.cz

Summit G 20, summit NATO

Jak řešit ekonomické a bezpečnostní problémy dnešního světa

Počátkem dubna se odehrála dvě vrcholová setkání – summity – za sebou: Schůzka představitelů devatenácti hospodářsky nejvýznamnějších států světa zvaných G 20 (dvacátým členem je EU) a schůzka představitelů členských zemí NATO. Podívejme se na jejich praktický i symbolický význam.

Schůzka G 20 byla svolána k řešení hospodářské krize, kterou na rozdíl od předchozích krizí cítí všechny země světa. Důvodem je dnešní vzájemná propojenost světa, která má dvě příčiny – odstranění překážek pohybu zboží a peněz a prudký rozvoj dopravních a komunikačních technologií. Oba tyto faktory se rozvinuly v posledních dvou dekádách. A díky nim se mohly začít prudce rozvíjet i ekonomiky zemí, které ještě i více než sto let od průmyslo-

vé revoluce zůstávaly chudé. Pozorný čtenář si pamatuje, že až do nedávna probíhaly pouze schůzky tzv. G 7, resp. G 7 + 1: USA, Japonsko, Německo, Británie, Francie, Itálie a Kanady + Rusko. Těchto sedm či osm zemí představovalo lokomotivu světového hospodářství a váha ostatních byla bezvýznamná. To se změnilo, a proto číslo 20 má symbolický význam. Dnes hrají významnou roli i Čína, Indie, Brazílie, Mexiko, Indonésie, Jižní Korea a další.

Liberalizace obchodu a pohyb kapitálu

Čínský rozvoj posledních dvaceti let je vzorovým příkladem vlivu liberalizace obchodu a pohybu kapitálu. Na startování rozvoje Číny a jeho rychlý průběh stály a padaly s možností vývozu čínského zboží do USA a EU a dovozu



Pavel Bratinka

Dnešní vzájemná propojenost světa má dvě příčiny – odstranění překážek pohybu zboží a peněz a prudký rozvoj dopravních a komunikačních technologií. Oba tyto faktory se rozvinuly v posledních dvou dekádách.

Z POLITIKY

Výsledný slib evropských členů poskytnout 5 000 vojáků, a to většinou jenom na tento rok prezidentských voleb v Afghánistánu, je velmi nepovznášející, smutnou vizitkou krátkozrakosti evropských států. Ty spoléhají na to, že USA udělají práci za ně, protože znovuetablování talibánského režimu by ohrozilo nejen Evropany, ale i Ameriku.

Krátkozrakost evropských států

Výsledný slib evropských členů poskytnout 5 000 vojáků, a to většinou jenom na tento rok prezidentských voleb v Afghánistánu, je velmi nepovznášející, smutnou vizitkou krátkozrakosti evropských států. Ty spoléhají na to, že USA udělají práci za ně, protože znovuetablování talibánského režimu by ohrozilo nejen Evropany, ale i Ameriku. Evropa se tak stává neplaticím uživatelem bezpečnosti – černým pasažérem. Něco takového však sympatie pro Evropany v Americe neposílí – rozhodně naopak. Cynické Evropě to nevadí – hlavně že se nemusí nikde nasazovat a může si užívat pocitu mírumilovných lidí, kteří něco tak špinavého jako válka přenechávají těm méně osvěceným. Tento přístup se ale bude vyplácet jen do té doby než teroristé přijdou na metodu, jak ohrozit Evropu bez toho, že by příliš zjevně ohrozili Ameriku. Zatím jsou teroristé hloupí, ale není záruka, že tomu bude pořád. A v ten okamžik může na druhé straně Atlantiku převládnout nálada, že nastal čas Evropanům oplácet stejnou měrou. Bude to samozřejmě velmi krátkozraké, neboť se tím Amerika konfliktu nevyhne, jenom ho odloží, ale vinu si za to budou muset Evropané dát pouze sobě.

*Pavel Bratinka
(mezititulky redakce)*

Foto: www.daylife.com

kapitálu ze zahraničí. Do roku 2007 se jednalo o 700 miliard dolarů přímých investic. Bez výše zmíněné liberalizace by nic takového nebylo možné. Vzájemná závislost je ale obousměrná ulice. Pokud například vzestup Číny byl poháněn poptávkou po jejím zboží v USA a v EU, pokles poptávky způsobený finanční krizí se musí samozřejmě projevit i poklesem růstu v Číně. Snížený konzum čínského zboží znamená vzrůst nezaměstnanosti v Číně o 20 milionů. Hospodářský pokles se zkrátka nevyhne nikomu.

Cíle summitu G 20

Setkání G 20 mělo dva cíle. Tím prvním byla dohoda o společném postupu ke zmírnění krize. Kromě očekávaných konstatování již učiněných závazků (povzbudit ekonomiky mimořádnými vládními výdaji) došlo i k dohodě o navýšení prostředků, které má k dispozici Mezinárodní měnový fond na pomoc zemím tísněných deficitem platební bilance o 750 miliard dolarů a vyčlenění dalších 250 miliard dolarů na obchodní úvěry, které by měly působit proti poklesu mezinárodního obchodu. Druhým cílem byla dohoda na nových regulacích finančních institucí a pohybu kapitálu, které by měly předejít vzniku krizí. V tomto směru se zatím nedosáhlo ničeho konkrétního kromě dohody zpřísnit regulaci tzv. hedgeových fondů. Je ale zřejmé, že úsilí o zpřísnění regulací bude pokračovat.

Summit NATO

Summit NATO se konal 60 let po jeho založení ve Štrasburku – prastarém městě na hranici Francie a Německa. Během summitu se konala i vysoce symbolická událost – setkání francouzského prezidenta a německé kancléřky uprostřed hraničního mostu. Setkání představitelů dvou zemí, jejichž vzájemná rivalita byla příčinou opakujících se válek a pustošení

Evropy, mělo vyjádřit hloubku proměny, kterou Evropa za posledních šedesát let prošla, právě i díky NATO. Během summitu byly přijaty další dvě země – Chorvatsko a Albánie –, čímž se NATO rozrostlo na 28 členů. Tyto dvě události patřily k té povznášející části summitu.

Zodpovědnost vůči závazkům

Pak ale přišla na program záležitost, která byla zkouškou opravdovosti odhodlání dostát závazkům, které členství v NATO s sebou přináší. Tím základním závazkem je poskytnutí vlastních vojáků na pomoc tomu členu či členům aliance, kteří byli napadeni. Při tomto summitu šlo konkrétně o poskytnutí dalších vojáků do Afghánistánu, kde jsou to zatím hlavně Američané, kteří nesou tíhu boje proti Talibánu. Toto hnutí místních islámských extrémistů úzce spolupracujících s Al-Kajdou se pokouší znovu proměnit Afghánistán na výcvikovou základnu pro islámské teroristy ze všech koutů světa. Je proto v zájmu všech evropských členů NATO, aby se mu to nepodařilo.



ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Důvěra v Boží iniciativu a lidská odpověď

Poselství svatého otce Benedikta XVI. ke XLVI. světovému dni modliteb za povolání



Ve dnech od 26. 4. do 3. 5. 2009 proběhne Týden modliteb za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, jenž vyvrcholí 4. nedělí velikonoční oslavou Světového dne modliteb za povolání. K této události napsal Benedikt XVI. následující poselství všem věřícím.

Drazí spolubratři v biskupském a v kněžském úřadu, milí bratři a sestry!

U příležitosti nadcházejícího Světového dne modliteb za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, který proběhne 3. května 2009, čtvrtou nedělí velikonoční, bych rád pozval všechny Boží lid k tomu, aby se zamyslel nad následujícími tématy: *Důvěra v Boží iniciativu a lidská odpověď*. V Církvi je třeba neustále naslouchat, jak Ježíš připomíná učedníkům: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,38) Proste! Důrazná Pánova výzva objasňuje, že modlitba za povolání musí být ustavičná a plná důvěry. Jen pokud je křesťanské společenství prochnuté modlitbou, může totiž skutečně „mít větší víru a naději v Boží iniciativu“ (Posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis*, 26).

Zvláštní Boží dar

Povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu je zvláštní božský dar, který je zasazen do velkého plánu lásky a spásy, který má Bůh pro každého člověka i pro celé lidstvo. Apoštol Pavel, kterého si zcela zvláštním způsobem připomínáme nyní v roce svatého Pavla u příležitosti 2000. výročí jeho narození, píše v dopise Efesanům: „Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1,3–4). Ve všeobecném povolání ke svatosti vystupuje zvláštní Boží iniciativa, prostřednictvím níž si Bůh volí některé k tomu, aby těsněji následovali jeho Syna a byli jeho přednostními služebníky a svědky. Božský

Mistr povolal osobně apoštoly, „aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy“ (Mk 3,14–15). Oni sami přijali do svého okruhu další učedníky, věrné spolupracovníky v misi-onářské službě. A tak během staletí v odpovědi na Pánovo volání a v připravenosti k působení Ducha svatého vstoupilo nespočetné množství kněží a osob zasvěceného života zcela do služeb evangelia. Chceme děkovat Pánu, že i dnes povolává další dělníky na svou vinici. Jestliže se skutečně v několika regionech Země objevuje nedostatek kněží, který vzbuzuje obavy, a potíže a překážky doprovázejí cestu církve, přesto v nás žije neotřesitelná jistota, že si ji Pán bezpečně vede cestami dějin až ke konečnému dovršení Božího království. Svobodně volí osoby každé kultury a každého věku podle nevyzpytatelných plánů své milosrdné lásky a zve je k následování. Naší povinností je proto neustálou modlitbou uchovávat živě toto volání božské iniciativy v rodinách a farnostech, v hnutích a v apoštolsky činných společnostech, v řádových společenstvích a ve všech člancích diecézního života. Musíme se modlit, ať rostete všichni křesťanský lid v důvěře v Boha – v přesvědčení, že „Pán žně“ nepřestane volat mnohé, aby ze svobodné vůle nasadili svůj život k bližší spolupráci s ním na díle spásy. A ze strany povolání se požaduje pozorné naslouchání a moudré rozhodnutí, velkodušný a ochotný souhlas s božským plánem, vážné prohloubení toho, co patří k povolání ke kněžství a k řeholnímu životu, aby to bylo zodpovědně a přesvědčivě naplněno. Katechismus katolické církve právem připomíná, že svobodná Boží iniciativa požaduje svobodnou odpověď člověka: kladnou odpověď, která vždy předpokládá, že plán, který má Bůh s každým člověkem, bude přijímán a sdílen. Odpověď, která se chopí iniciativy Pánovy lásky a která se pro povolání stane závazným morálním nárokem, vděčným uctíváním Boha a plnou spoluprací na plánu, který Bůh v dějinách uskutečňuje (srov. č. 2062).

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Dialog povolání

Když uvažujeme o tajemství eucharistie, které v nejvyšší míře vyjadřuje svobodný dar, udělený Otcem v osobě jednorozného Syna pro spásu lidí, a rovněž i o úplné a odevzdané Kristově ochotě zcela vyprázdnit „kalich“ Otcovy vůle (srov. Mt 26,39), pak lépe porozumíme tomu, jak „důvěra v Boží iniciativu“ formuje a propůjčuje hodnotu „lidské odpovědi“. V eucharistii, dokonalém daru, který přeměňuje plán lásky ve spásu světa, se Ježíš odevzdává ze svobodné vůle pro záchranu lidstva. „Církev,“ napsal můj drahý předchůdce Jan Pavel II., „nedostala eucharistii od Krista, svého Pána, jako jeden dar z mnoha, byť velmi cenný, nýbrž jako *dar par excellence*, neboť Kristus dává sám sebe, svou osobu ve svém lidství a též své dílo spásy“ (Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 11).

Pokračovat v tomto tajemství spásy po všechna století až ke slavnému Pánovu návratu je určeno kněžím, kteří mohou uvažovat v eucharistickém Kristu o vznešeném vzoru „dialogu povolání“ mezi svobodnou iniciativou Otce a Kristovou odpovědí plnou důvěry. Ve slavení eucharistie Kristus sám koná v těch, které si vyvolil za služebníky. Podpírá je, aby se jejich odpověď mohla rozvíjet do dimenze důvěry a vděčnosti, která zažene všechnen strach, přestože zkušenost vlastní slabosti je silnější (srov. Řím 8,26–30) a prostředím poznamenané neporozuměním nebo dokonce pronásledováním je nevládnější (srov. Řím 8,35–39).

Náročná cesta evangelní dokonalosti

Vědomí spásy skrze Kristovu lásku, které přibližuje každá mše svatá věřícím a zvláště kněžím, v nich musí vyvolat důvěryplné odevzdání se Kristu, který za nás obětoval svůj život. Uvěřit v Pána a přijmout jeho dar vede tedy k odevzdání se mu s vděčným srdcem a k souhlasu s jeho plánem spásy. Pokud se tak stane, pak „povolaný“ rád opustí všechno a odebere se do školy božského Mistra; poté začíná plodný dialog mezi Bohem a člověkem, tajemné setkání mezi láskou Pána, který volá, a svobodou člověka, který mu v lásce odpovídá, zatímco v jeho srdci zaznívají Ježíšova slova: „Ne vy jste si vyvolili

mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý“ (Jan 15,16).

Naší povinností je proto neustálou modlitbou uchovávat živě toto volání božské iniciativy v rodinách a farnostech, [...] a ve všech člancích diecézního života. Musíme se modlit, ať roste všechen křesťanský lid v důvěře v Boha.

Toto pletivo lásky z božské iniciativy a lidské odpovědi je také obsaženo a podivuhodně se zpřítomňuje v povolání k zasvěcenému životu. Druhý vatikánský koncil připomíná: „Evangelní rady čistoty zasvěcené Bohu, chudoby a poslušnosti mají podklad v Pánových slovech a v jeho příkladu a jsou doporučovány od apoštolů, církevních Otců, učitelů a pastýřů. Jsou proto dar Boží, který Církev přijala od svého Pána a s jeho pomocí ho stále uchovává“ (Konstituce *Lumen gentium*, 43). Také zde je Ježíš opět naprostým vzorem dokonalého a důvěryplného souhlasu s Otcovou vůlí, na něž musí pohlížet každá zasvěcená osoba. Jím přitahováno opustilo od prvních století křesťanství mnoho mužů a žen rodiny, majetek, materiální bohatství a všechno to, co je z lidského pohledu hodno úsilí, aby Krista velkodušně následovali a bez kompromisů žili jeho evangelium, které se pro ně stalo školou radikální svatosti. Také dnes nastoupilo mnoho takových náročnou cestu dokonalosti podle evangelia a uskutečňují své povolání sliby evangelních rad. Svědectví těchto našich bratří a sester v kláštřích kontemplativního života a stejně tak v kongregacích apoštolského života připomíná Božím lidu „to tajemství božího království, které již v dějinách působí, ale očekává dosud své završení v nebesích“ (Posynodální apoštolská adhortace *Vita consecrata*, 1).

Společenství s Kristem

Kdo se může považovat za důstojného vzít na sebe kněžskou službu? Kdo se může chopit zasvěceného života, pokud se přítom spolehne jen na lidské schopnosti? Je dobré ještě jednou zdůraznit, že odpo-

věď člověka na Boží volání – pokud si je člověk vědom toho, že se Bůh sám chopí iniciativy a že také dokončí svůj plán spásy – nikdy nepřijme formu úzkostlivého zúčtování líného služebníka, který ze strachu ukryje svěřenou hřivnu do země (srov. Mt 25,14–30). Spíše se projeví ochotným přijetím Pánova pozvání – jako u Petra, který se nezdralhal uvěřit jeho slovu a znovu nahodit síť, ačkoli celou noc pracoval a nic neuložil (srov. Lk 5,5). Aniž by se i jen v nejnepatrnějším vzdal osobní zodpovědnosti, stává se tak svobodná odpověď člověka Bohu „spoluodpovědností“, odpovědností v a s Kristem, z moci působení jeho svatého Ducha. Stává se společenstvím s Kristem, které nás uschopňuje přinášet bohaté ovoce (srov. Jan 15,5).

Maria, matka kněží a zasvěcených osob

Příkladná lidská odpověď, plná důvěry v Boží iniciativu, je velkorysá a dokonalá „amen“ Panny z Nazareta, jež vyslovila s pokorným a rozhodným souhlasem k plánům Nejvyššího, které jí sdělil nebeský posel (srov. Lk 1,38). Svým ochotným „ano“ se mohla stát Boží matkou, matkou našeho Spasitele. Toto první „fiat“ musela Maria opakovat později ještě mnohokrát, až k vrcholnému bodu ukřižování Ježíše, kdy „stála u kříže“, jak píše evangelista Jan, a měla účast na strašlivé bolesti svého nevinného syna. A právě z kříže nám ji Ježíš odevzdal za matku a nás jí světil za děti (srov. Jan 19,26–27), za matku zvláště kněžím a zasvěceným osobám. Jí bych rád světil všechny, kteří pocítili Boží volání vydat se na cestu ke kněžskému úřadu nebo k zasvěcenému životu.

Milí přátelé, nebuďte skleslí kvůli těžkostem a pochybnostem; spoléhejte se na Boha a následujte věrně Krista, a budete svědky radosti, která pramení z vnitřního sjednocení s ním. V napodobení Panny Marie, kterou velebí všechna pokolení, protože uvěřila (srov. Lk 1,48), se snažte vši duchovní silou uskutečňovat plán spásy nebeského Otce tím, že si ve svém srdci uchováte schopnost žasnout a vzývat toho, který má moc učinit „veliké věci“, neboť jeho jméno je svaté (srov. tamtéž 1,49).

Z Vatikánu, 20. ledna 2009

Benedikt XVI.

<http://tisk.cirkev.cz/>; (mezititulky redakce)

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Dokončení ze str. 2

jako nepřátelská moc, která se staví proti životu na zemi, jako trvalá hrozba, které však Bůh položil meze. Proto je v knize Zjevení řečeno, že v novém Božím světě už nebude moře (srov. 21,1). Je to prvek smrti. A tak se stává symbolickým znázorněním Ježíšovy smrti na kříži: Kristus sestoupil do moře, do vod smrti jako Izrael do Rudého moře. Vstal z mrtvých, dává nám život. To znamená, že křest není pouhým obmytím, ale novým zrozením: s Kristem jakoby sestupujeme do moře smrti, abychom vystoupili jako nové stvoření.

Druhý způsob, jímž se setkáváme s vodou, je čerstvý pramen, který dává život nebo také velká řeka, z níž pochází život. Podle prvotního ustanovení Církve měl být křest udělován čerstvou pramenitou vodou. Bez vody není života. Je zarážející, jakou důležitost mají v Písmu svatém studny. Jsou to místa, odkud vychází život. U Jakubovy stud-

ny Kristus zvěstuje Samaritánce novou studnu, vodu pravého života. Ukazuje se jí jako nový, definitivní Jakub, který otevírá lidstvu studnu, po níž touží: vodu, která dává život, jenž se nikdy nevyčerpá (srov. Jan 4,5–15). Svatý Jan nám vypráví, jak voják kopím probodl Ježíšův bok, z něhož vytryskla krev a voda (srov. Jan 19,34). Antická církev v tom uviděla symbol křtu a eucharistie, vycházející z probodnutého Ježíšova srdce. Ve smrti se Ježíš sám stal pramenem. Prorok Ezechiel v jedné vizi spatřil nový Chrám, z něhož vycházel pramen, který se stal velkou řekou, dávající život (srov. Ez 47,1–12). V zemi, která vždycky trpěla suchem a nedostatkem vody, to byla mohutná vize naděje. Křesťanství ve svých počátcích pochopilo, že v Kristu se tato vize uskutečnila. On je pravý, živý Chrám Boží. A On je pramenem živé vody. Z Něho tryská velká řeka, která ve křtu plodí a obnovuje svět; velká řeka živé vody, jeho evangelium, které

činí zemi plodnou. V promluvě během svátku stánků však Ježíš prorokoval ještě něco většího: „Kdo ve mne věří... potěčou z jeho nitra proudy vod“ (Jan 7,38). Ve křtu z nás Pán činí nejenom lidi světlá, ale také prameny, z nichž prýští živá voda. My všichni známe takové lidi, kteří nás určitým způsobem osvěžili a obnovili; lidi, kteří jsou zdrojem svěží pramenité vody. Nemusíme myslet nutně na velikány jako Augustin, František z Assisi, Terezie z Avily, Matka Tereza z Kalkaty atd., osoby, skrze něž opravdu do dějin plynuly proudy živé vody. Díky Bohu, takové lidi nacházíme trvale i v naší každodennosti: lidi, kteří jsou pramenem. Zajisté známe i opačné případy: osoby, které vytvářejí ovzduší jako louže stojaté či dokonce otrávené vody. Prosme Pána, který nám daroval milost křtu, abychom mohli být vždycky zdrojem čisté, svěží vody, prýstící z pramene jeho pravdy a jeho lásky!

Ra Vat

Liturgická čtení

| | | | |
|----------------------|---|----------------|--|
| 26. 4. Neděle | Sk 3,1–15.17–19, Žl 4, 1 Jan 2,1–5a, Lk 24,35–48 | | |
| | 3. neděle velikonoční | | |
| 27. 4. Pondělí | Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29 sv. Zita | 30. 4. Čtvrtek | Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51 sv. Zikmund |
| 28. 4. Úterý | Sk 7,51 – 8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35 sv. Petr Chanel, sv. Ludvík Maria Grignon | 1. 5. Pátek | Gn 1,26 – 2,3, Žl 90, Mt 13,54–58 sv. Josef, Dělník |
| 29. 4. Středa | 1 Jan 1,5 – 2,2, Žl 103, Mt 11,25–30 Svátek sv. Kateřiny Sienské | 2. 5. Sobota | Sk 9,31–42, Žl 116, Jan 6,60–69 sv. Atanáš |
| 3. 5. Neděle | Sk 4,8–12, Žl 118, 1 Jan 3,1–2, Jan 10,11–18 | | |
| | 4. neděle velikonoční | | |
| 4. 5. Pondělí | Sk 11,1–8, Žl 42, Jan 10,1–10 sv. Florián | 7. 5. Čtvrtek | Sk 13,13–25, Žl 89, Jan 13,16–20 sv. Benedikt II. |
| 5. 5. Úterý | Sk 11,19–26, Žl 87, Jan 10,22–30 sv. Gothard | 8. 5. Pátek | Sk 13,26–33, Žl 2, Jan 14,1–6 Panna Maria, Prostřednice všech milostí |
| 6. 5. Středa | Sk 12,24 – 13,5a, Žl 67, Jan 12,44–50 sv. Jan Sarkander | 9. 5. Sobota | Sk 13,44–52, Žl 98, Jan 14,7–14 sv. Hermus |

RC MONITOR – zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 15 Kč, což ročně znamená 315 Kč. Všem dárčům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.